

היתה לחברה זו השפעה שלילית עליו. בערב המיקרה הגגה המישפחה שימי-חה מישפחתית. שלמה, האח הבינוני קיבל דרגת רבי-סרן בצה"ל. היתה זו הגיי-גה גדולה למישפחה מרובת-הילדים. 10 הילדים של מישפחת חסון עלו ארצה מלוב, עם קום המדינה. הם התגוררו זמן מה במעברת קדימה, ורק אחר-כך עברו לבניין העלוב המשמש להם בית עד היום. האב חולה-נפש, ועול המישפחה היה מוטל כולו על האם. היא עשתה ימים כלילות כדי להעניק לילדיה חינוך והשכלה. היא הצליחה במשימתה. הבנים סיימו בתי-ספר תיכוניים, והבנות למדו מיקצועות מכר בדים. אין להתפלא על כך שהמישפחה היתה גאה מאד בדרגה הבכירה שבה זכה שלמה בצה"ל.

ביום החגיגה נסע יעקב לנתניה, לקנות בשר ומיצרכים למסיבה. הוא הסתובב חופ-שי בעיר, ואף הלך להתרחץ בים. הוא לא הסתתר ולא נהג כעברייני נמלט. המסיבה הסתיימה בחצות, בערך. יעקב הלך לחברו, אמירה, כדי להציע לו מקום עבודה. השניים היו חברים מילדות. יעקב נשאר רווק, אך אמירה התחתן, ולו שלושה ילדים. לא מכבר השתחרר מכלא, ולא הצליח להשיג עבודה.

יעקב רצה לשקמו עליידי כך שיעבוד ביחד עימו בהובלת-רהיטים. כדי להציע לו זאת, פנה אליו. רק טבעי היה שיישאר לישון אצל חברו בסלון. הוא ביקש שיעיר ריהו מוקדם בבוקר, שכן היה עליו לבקר דירה בפתח-תיקוה, לשם העברת רהיטים.

קילוחים

מהאף

דויד אמירה חי מחדש את רגעי-האימה של היום השני בבוקר. לדבי ריו, התעורר בחמש בבוקר לקול דפיקות בללת. אשתו ענתה והודיעה לו כי מיש-טרה מחפשת אותו. השוטר ועקנין, המוכר לו, ועוד שוטר אחר, בעל מיבטא זר, עמדו בפתח. אמירה אינו יודע את שמו של השוטר השני, אך הוא מכיר אותו מנתניה. הוא בעל שיער שאטני, גבה-קומה ומיבטא זר.

השניים אמרו כי באו לחפש תמונות יקרות-ערך, הסתכלו בתמונות העלובות בסלון הדל, ואחר-כך שאלו מה עושה שם יעקב. אינך יודע שהוא עברייני מברי קש? שאלו את אמירה, וביקשו מהשניים להתלבש ולבוא עימם לתחנה.

אחרי התקרית שבה ניסה יעקב לברוח במדרגות, ירדו העצירים ראשונים, ושני השוטרים אחריהם. השוטרים הכניסו אותם למכונית אסקורט מישטרית, שחנתה ליד הבית. העצירים הושבו במושב האחורי, ועקנין נהג והשוטר השני ישב לידו. מיד כאשר נכנסו למכונית, פתח יעקב את הדלת ונמלט. הוא רץ שפוף לעבר הבניין שממנו יצאו, קפץ מעל הגדר הנמור כה בקדמת הבניין ונעלם מאחוריו. השוטר האלמוני שלף אקדח ורץ בעיקר-

אמו של יעקב, אחיו ואחותו יושבים, שיבעה"

מי הורה לתפור את החור ליד האוזן?

הדובר טוען כי השוטר נהג כחוק. הוא הזהיר את יעקב, ירה באוויר ואחר-כך ירה ברגליו. כיצד נמצאו פגיעות הכדור במקומות שנמצאו? למישטרה אין עדיין הסבר. יתכן שהוא נורה בקפיצה, אמר הדובר, אך אחרי שנבדק השטח, התברר כי הגדר היחידה נמצאת בחזית הבניין, ושם לא גורו כל יריות. ייתכן והשוטר אינו צלף טוב, אמר הדובר.

המישטרה עורכת חקירה. כל הממצאים הועברו למכון הבאליסטי לבדיקה, אמר הדובר. כאשר נשאל אם גם תרמילי הכדור רים שגורו נמצאים שם, טען כי כן הדבר. מישפחת חסון הראתה לכתב העולם הזה, שלושה תרמילי ברטה, שנאספו במקום-היריות על-ידי עדי-ראייה. לפני בוא המיש-טרה, המישפחה המתעדתת לחקור בעניין, עומדת להחזיר את התרמילים למישטרה בתיווכו של עורך-דינם, אהרון בן-שחר.

כל בני-המשפחה נחוישים בדעתם לברר את פרשת מותו של אחיהם האהוב. ביני תיים מצפים לתוצאות חקירתו של הקי-צין-הבודק, יהודה וילק.

הבוקר. כאשר שאל מה עם חברו, אמרו לו כי הוא טובל מהלם.

שלוש

גירסות

ב בית-ההולים לניאדו, לשם הובא יעקב, קבעו את מותו.

לדברי אחיו, אלי ושלמה, שהלכו לזהות את הגופה במכון הפתולוגי, נכתב בדו"ח הרפואי כי יעקב נפטר מיריה בחזה, בצד ימין.

האנשים, אשר עסקו בטהרת הגופה, מסי-רו למישפחה כי גילו חור בכתפו הימנית של יעקב, מאחור, וחור נוסף, שהיה תפור, מאחורי אוזנו הימנית.

דוברי-המישטרה מסר כי הכדור הקטלני נכנס למותנו של יעקב. לדבריו נהגים כדורי אקדח ברטה "להשתולל" בגוף, וזוהי הסיבה לכך שחור היציאה הוא ליד האוזן. את פשר תפירת-הפצע לא ידע הדובר להסביר, אלא אם כן ביקשה זאת המישפחה.

בותיו, ועקנין ואמירה נשאר יושבים במי-כונית. ועקנין צעק: "אל תירה בו!" כאשר נעלמו השניים, נשמעו לפתע שלוש או ארבע יריות. מייד לאחר-היהן הופיע יעקב בחזית הבניין, כשידייו מעל ראשו. קילוחים דקיקי זב מחטמו, ואחר ריו הלך השוטר שלוף-אקדח. יעקב אמר: "אל תירו — אני עצור."

כאשר נכנס יעקב למכונית אמר לו ועקנין: "אני מוסיף לך גם בריחה ממער-צד." חסון אמר כי נפצע והוא מבקש לנסוע לבית-חולים. השוטרים התניעו את הרכב, והודיעו למגן דויד כי הם בדרך. ראשו של חסון צנח על ברכי ידידו. הוא החל מפרפר. אמירה המבהל קרע את חולצתו מעליו, אך לא ראה כל פגיעה. גם דם לא זב ממנו, אלא אותו קילוח דק מהוטמו. יעקב לא שב לדבר. הוא רק לחץ את ידו של חברו, ופיו התעוות. כאשר הגיעו למגן דויד בנתניה, הורידו השוטרים את יעקב והניחוהו על אלונקה. מאז לא ראה דויד את חברו.

הוא הובל לתחנת המישטרה ונחקר עד השעה 11. עיקר החקירה היה על מאורעות

